

lečnosti s jiným — by se snad byl do sporu ani nepustil, buďsi proto, že by nemohl, nebo proto, že by nechtěl, nebo konečně, že by se obával zvětšených nákladů sporu. I kdyby se tedy za to pokládalo, že se § 235 c. ř. s. vztahuje také na t. zv. subjektivní změnu žaloby (kterou praxe připouští tehdy, když někdo žaloval nebo byl žalován jménem vlastním a pak jest žádána změna v tom směru, že má žalovati nebo býti žalován jménem cizím), nedopadá tu tento předpis, protože ve příčině nové žalobkyně nejde již o změnu dosavadní žaloby, nýbrž právě o žalobu novou.

Čís. 8400.

Výhrada schválení Státního pozemkového úřadu ku zcizení nemovitosti není totožná s podmínkou podle § 38 a) knih. zák.

Strana domáhající se knihovního zápisu, musí ovšem vykáhati i svolení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, R I 751/28.)

Knihovní soud povolil záznam vlastnického práva na základě rozsudku soudu první stolice, jímž bylo vysloveno, že může býti pro žadatele k nemovitostem vloženo vlastnické právo s výhradou schválení Státním pozemkovým úřadem. **R e k u r s n í s o u d** žádost zamítl. **D ů v o d y:** Jest přisvědčiti vývodům stěžovatele, pokud uplatňuje, že rozsudkem bylo vlastnictví přiřknuto jen pod podmínkou souhlasu Státního pozemkového úřadu, a že tudíž neměl záznam býti povolen, ano nebylo vlastnictví propůjčeno bezpodmínečně, jak je předepsáno v § 38 a) knih. zák. Souhlas Státního pozemkového úřadu jest materiální náležitostí smlouvy, a před udělením souhlasu smlouva podle § 379 obč. zák. nevzniká, a také rozsudkem právo to nemůže býti bezpodmínečně přiřknuto.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Knihovní záznam vlastnického práva byl povolen na základě rozsudku soudu první stolice, jímž bylo vysloveno, že s výhradou schválení Státním pozemkovým úřadem může býti k nemovitostem tam vytčeným vloženo vlastnické právo pro stěžovatele. Podle doložky ze dne 15. března 1928 připojené k rozsudku svolil tento úřad podle § 7 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. k záznamu práva vlastnického pro Jaromíra Š-a s dalšími výhradami, směřujícími jen k provedení pozemkové reformy. Nejvyšší soud nesouhlasí s rekursním soudem v názoru, že výhrada schválení Státního pozemkového úřadu jest totožná s podmínkou podle § 38 a) knih. zák. To vyplývá zejména z předpisu § 7 zákonů čís. 215/19 a 108/21. Nejde tu jako při výmince o závislost

rozsudku na nejisté skutečnosti, jež má teprve nastati, nýbrž jde o spolurozhodování státního úřadu pověřeného provedením pozemkové reformy o platnosti zcizení, zavazení a pod. právních jednání co do majetku zabraného státem. Jakmile soud rozhoduje o věcných právech k těmto nemovitostem a jde o případy vytčené v § 7 zák. čís. 215/19 a 108/21, nezbývá, než odkázati stranu, by vymohla si ještě schválení Státního pozemkového úřadu, jenž tudíž rozhoduje zároveň se soudem o platnosti právního jednání a tím i knihovního zápisu co do zabraného majetku. Je proto třeba, by strana, žádajíc o knihovní zápis, předložila soudu nejen listinu k tomu potřebnou podle knihovního zákona, nýbrž vykázała se i svolením Státního pozemkového úřadu, aniž jde o podmínku sporného nároku. Rozsudek sám o sobě byl i v tomto případě nepodmíněný, nestačil však k platnému knihovnímu zápisu, nýbrž bylo k tomu třeba další náležitosti, t. j. písemného výkazu, že k záznamu svoluje i Státní pozemkový úřad. Ježto tato náležitost byla splněna, není závady, by žádaný zápis nebyl povolen.

Čís. 8401.

Ustanovení druhého odstavce § 8 nařízení ze dne 2. ledna 1859, čís. 25 ř. zák. nebylo zrušeno § 46 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. O důvodu a o výši odškodnění podle § 8 min. nař. ze dne 2. ledna 1859, čís. 25 ř. zák. jest jednati a rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, Rv I 1827/27.)

Žalobkyně byla vlastnící dolových měr, přes něž vedla vlečná dráha, náležející státním drahám. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na československém eráru náhrady škody za udržování ochranného pilíře. Procesní soud první stolice vyhověl částečně žalobě. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Hledíc k předpisu § 240 (3) c. ř. s. a k námitce žalovaného v odvolacím sdělení, jest předeslati, že v souzeném případě pořad práva není vyloučen. Odškodnění, jehož se žalující společnost v tomto sporu domáhá na čsl. státu na základě § 8 ministerského nařízení ze dne 2. ledna 1859, čís. 25 ř. zák. o zamezení kolísí mezi důlními a železničními podniky, není ovšem nárokem na náhradu škody ve smyslu 30. hlavy obč. zák., nýbrž odškodnění podle § 365 obč. zák. Než přes to nepřicházejí zde v úvahu předpisy §§ 22 a násl. zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. o vyvlastňování k účelu stavby železnic a mimosporné řízení tam upravené. Ustanovení druhého odstavce § 8 uvedeného minister-